

Ella Conovici

rediviva

De mai bine de un deceniu nu mai zărisem pe afișele Teatrului „Tândărică” numele Ellei Conovici. Așa încât se poate întâmpla ca unii dintre spectatorii fideli ai acestui teatru să nu știe nimic despre această artistă care, vreme îndelungată — peste treizeci de ani — a slujit altarul făuritor de miraje al copilăriei, alcătuind din carton, din pinză, din lemn și fire de plastic o cuprinzătoare galerie de creaturi pămîntene și nepămîntene, păpuși, maști și costume surprinzătoare prin originalitatea amănuntelor caracterizante.

Invitată de noua conducere a teatrului „Tândărică” să-și reia uneltele și să reînceapă colaborarea și cu noua generație a artiștilor păpușari, Ella Conovici a acceptat să-și pună semnătura, ca scenograf și ca regizor (alături de alt veteran al teatrului Constantin Popovici), pe un spectacol adresat celor mai mici dintre cei mici.

Idea s-a dovedit inspirată. Fantezia artistei și-a spus din nou cuvîntul, convertind modestul scenariu al Eugeniei Dumitriu O felită mai cu moț pune-un căp-căun la colț într-un fermecător cadru de poveste. Alături de o simpatică marionetă-fetiță, apar pe scenă animale și copaci personificați, realul trecînd firesc cu grație în supranatural.

Viziunea Ellei Conovici e dominată de armonie, sub mîna ei grotescul dobîndește o notă de intimitate agreabilă, de naivitate, de prospețime înviorătoare. Prin expresia plină de umor și prin culorile tari, Căp-căunul Botos, Vaca cea Lăptoasă, Berbecul Lînos devin personaje cuceritoare, înscriindu-se în fondul de creații care păstrează vitalitatea genului.

Ne place să credem că reîntoarcerea Ellei Conovici nu va fi pasageră, că tinerețea ei sufltească, în consonanță cu tinerețea colectivului de la „Tândărică”, va contribui la realizarea unor succese de durată.

Valeria DUCEA

Mircea Em. Morariu, colaboratorul nostru de pe malurile Crișului, încearcă, în „Familia” nr. 12, decembrie 1988, o polemică de un colț de pagină cu un articol tipărit de revista „Teatrul”. E dreptul respectivului de a polemiza cu cine dorește, inclusiv cu publicația care îi găzduiește lunar impresiile sale despre teatru, deși o minimă loialitate îi cerea să-și anunțe intenția de a ne mostra de la șase sute de kilometri. Nu de altceva, dar era riscul să leșinăm la brusca indignare violentă a unui autor care ne obișnuise pînă acum doar cu surisuri binevoitoare. E dreptul respectivului ca, luînd polemica drept răstălmăcire, să afirme că articolul Magdalenei Boiangiu, „Pe marginea unei controverse: Actorul-regizor”, („Teatrul” nr. 10/1988), ar fi lansat un apel la „un plus de îngăduință sau toleranță” față de tentativele regizorale ale actorilor. Articolul susține altceva, și anume că tentativele regizorilor actori trebuie judecate, ca orice gest artistic, abia după ce au fost finalizate. Mircea Em. Morariu n-are însă dreptul de a fi îngrijorat că actori fără diploma de specialitate fac regie la teatre din țară. El este, din cîte știm, prin diploma de specialitate, profesor de liceu. Un profesor care practică, nu fără un anume rezultat, cronica de teatru. Altfel spus, un actor care face regie. Ce-ar fi fost dacă revista „Teatrul”, asumîndu-și ifose de competență, i-ar fi refuzat comentariile, pe motiv că n-a absolvit secția de specialitate a I.A.T.C. ? Mircea Em. Morariu ar fi rămas ceea ce este: un onorabil profesor de învățămînt secundar.

Ion SIRETEANU

Reflector